



(Tặng một người đã từng là bạn.)

Dưới hàng ghế dành cho khán giả, tôi hồi hộp sung sướng và xen một chút tự hào về anh. Vậy là anh đã thành công, chắc hẳn tôi không nằm mơ. Tôi nhìn thấy rõ lắm, anh đứng giữa sân khấu tràn ngập ánh sáng rực rỡ hào quang. Những bông hoa tươi tắn sang trọng được lồng trong giấy bóng kính đủ màu làm đôi tay anh luống cuống. Dư âm của bài hát anh vừa trình bày vẫn vang vọng quanh đây. Chưa bao giờ tôi được nghe anh hát hay đến thế, ngay cả những lúc có một mình tôi là thính giả của anh.

Tôi đứng yên, áp chặt những bông hoa bằng khuâng vào lòng để lấy lại sự tự tin và lòng bình tĩnh. Chẳng hiểu sao, trước niềm vui của người bạn thân đêm nay tôi lại có thể nhút nhát và run rẩy đến thế? Phía bên kia, anh đang có vẻ bận rộn với những cuốn sổ và dưới cây bút bi quen thuộc là hàng chữ ký ngả nghiêng, xiêu vẹo. Phải cố gắng lắm tôi mới có thể kiểng cao chân để nhìn thấy anh. Đúng ra tôi là người đầu tiên chia vui với anh thì mới phải. Chỉ tiếc cái cảm giác hạnh phúc đã từ lâu hôm nay mới ghé thăm đã làm tôi chậm chân. Một tích tắc thoáng qua, ánh mắt anh gặp mắt tôi kèm theo nụ cười mãn nguyện. Bó hoa bằng khuâng vẫn được tôi cầm chặt trong tay. Suốt cả buổi chiều, tôi đã phóng xe ra tận ngoại thành rồi hộc tốc đạp về chỉ để tặng anh cánh hoa đại – loài hoa không tên chỉ có anh và tôi biết, chỉ dành riêng cho một con nhóc con nghịch ngợm và chàng ca sĩ sinh viên có giọng hát ngọt ngào...

- Em chờ anh lâu chưa?

Tôi khẽ lắc đầu.

- Không quan trọng, cái chính là anh đã thành công – chúc mừng anh.

Anh cười và nhìn tôi hồ hởi:

- Em cứ cầm lấy bó hoa đấy đi, anh có còn cái tay nào rảnh nữa đâu.

Tôi ngạc nhiên xen lẫn sự khó hiểu và ngẫm đưa ánh mắt quan sát anh một lần nữa. Bó hoa được đưa ra đến nửa chừng lại quay trở về vị trí cũ. Có lẽ nào anh không nhận ra cánh hoa đặc biệt này? Cái màu đỏ hường ánh lên sự sống xen một chút màu tím mơ màng mà đã thành cái tên hót bằng khuâng. Tôi cúi đầu lặng im. Những bông hoa vô duyên đến lạ. Giá như tôi có thể vứt nó đi để đỡ bức mình thì hay biết mất.

- Hoa! Em không nghe anh nói à?

- Anh hỏi gì cơ? – Tôi giật mình hỏi lại.

- Chuyện ăn khao để đến khi khác nhé?

- Chúng ta đã qui ước là đi ngay sau đêm thi “giọng hát hay” cơ mà – Tôi phụng phịu.

Anh rút khăn lau mồ hôi trên trán, giọng có vẻ không hài lòng.

- Có người hẹn anh đi có việc.

Nhếch môi nở một nụ cười chua chát, tôi khẽ lẩm bẩm “Anh đã quyết định rồi đấy thôi”. Đám người mới đến ủa vào. Họ vây quanh anh tíu tít chào hỏi, xin chữ ký. Vô tình khoảng cách giữa anh và tôi trở nên xa xôi hơn. Cắn chặt môi, thật là thất vọng và buồn bã khi tôi nhận ra mình đã nghiễm nhiên trở thành người thừa, cái sân khấu hào nhoáng này không phải là chỗ để dành cho một con bé kỳ quặc như tôi. Cánh hoa đại trong tay héo rũ quá tội nghiệp trước ánh đèn màu chói lọi. Tôi lặng lẽ đi qua những hàng ghế chạy dài, lặng lẽ lắng nghe bước chân cô đơn của chính mình. Có lẽ tất cả đã thay đổi, chỉ có tôi là

quá đại khờ nên mới tin vào những gì cũ kỹ mỏng manh.

oOo

"Em uống gì?" "Như cũ" "Nước cam?". Tôi lắc đầu hồ hững "Nước quất mặn". Anh ngáp ngừng lúng túng "Lâu lắm rồi mình không đi cùng nhau. Anh quên". Tôi lắc đầu. Không khí yên lặng bao trùm lên quán cà phê nhỏ. Anh bật lửa châm điếu thuốc rồi quay sang nhìn tôi "Gần nửa năm rồi không gặp, dạo này em sống thế nào?" " Cũng bình thường" "Anh thì bận suốt ngày". Tôi nhìn anh đang mài mê trình bày về một đồng công việc mà cảm thấy nhàm chán vô cùng. Người con trai ngồi trước mặt tôi là Quang đấy ư, là người bạn thân đã từng chia sẻ với tôi tất cả niềm vui nỗi buồn trong thành công và thất bại? Quang ngày xưa luôn biết tôi thích gì, muốn làm gì. Chưa có bao giờ Quang quên dù chỉ là một chút nhỏ nhặt nhất trong thói quen của tôi.

- Hôm nay là ngày bao nhiêu hả Hoa?

- Mừng 2 tháng 3 – Tôi lúng túng trả lời. Nơi tận cùng của tiềm thức dâng lên một chút gì đó nửa như vui mừng nửa như chờ đợi và phải lấy hết can đảm tôi mới có thể chậm rãi đề nghị với anh.

- Anh Quang này, anh hãy hát lại bài hát ngày xưa anh viết tặng em đi "Hoa sữa vô tình trải thảm dưới chân, có hai đứa bé lạc vào vùng cổ tích".

- Ôi cái bài hát ngớ ngẩn đấy nhớ làm gì cho mệt. Nếu em thích thì anh sẽ tặng em bài khác. À quên tối nay anh còn phải đi hát nữa đấy.

Câu nói thản nhiên của anh làm tôi ớn lạnh. Anh vô tư quá, xa lạ quá. Quang của con bé Hoa bây giờ đã hoàn toàn không còn nữa. Tình bạn cũng như một con người. Nó được sinh ra và lớn lên trong những tấm lòng đồng cảm. Và đến một lúc nào đấy nó chết đi giữa sự vô cảm của con người. Tôi đưa ngón tay chấm những giọt nước đọng ngoài thành ly vẽ loảng ngoảng lên mặt bàn. Quang đã về rồi. Mà có lẽ như thế thì tốt hơn vì tôi không quen với sự có mặt của người lạ trong sinh nhật mình. Lấy trong túi ra hai cây nến, truyền sang đó một ít lửa tôi khe khẽ hát lại những câu hát mà Quang tặng tôi vào đúng ngày này 4 năm về trước khi tôi tròn 15 tuổi "vùng cổ tích có bà tiên hiền hậu, có hoa sữa thơm và thắm đượm tình thương".

Gói lại tập nhạc nhoè chữ và những cánh hoa hoang dại tôi nắn nót viết lên trên dòng chữ "Nơi an nghỉ của một linh hồn" với niềm tin linh hồn tình bạn sẽ bay đến cõi thiên đường. Nơi ấy có niềm vui, sự tin tưởng và lòng thương yêu.

Tình bạn đâu khác gì trò chơi chạy tiếp sức. Không có một ai tham gia từ bước chạy đầu tiên cho đến khi về đến đích mà mỗi người chỉ xuất hiện trong đoạn đường ngắn ngủi. Cũng như chiều qua trên con đường đi học tôi đã vô tình gặp Quang và tặng cho chàng ca sĩ nổi tiếng ấy một ánh mắt ngạc nhiên "Xin lỗi tôi không hề quen anh".

Đêm , từng đêm tôi vẫn chăm chú ngược mắt lên bầu trời để tìm kiếm và trò chuyện với ngôi sao chứa đựng linh hồn tình bạn của tôi và Quang. Tôi không hề nuối tiếc về những chuyện đã xảy ra vì tôi biết ngôi sao ấy vẫn luôn nhấp nháy mỉm cười. Chắc chắn nó đang hạnh phúc.